Hilal

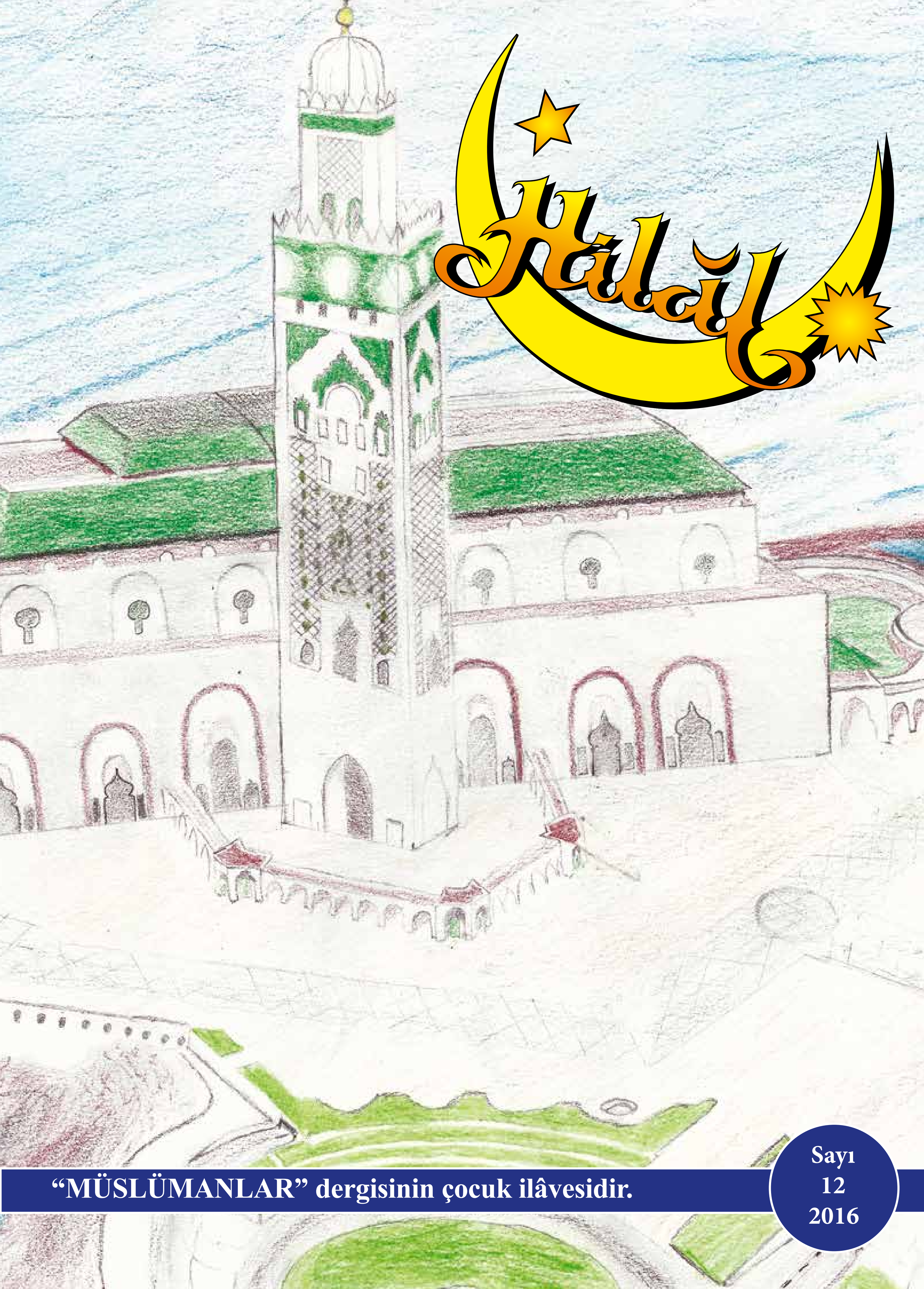

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
12
2016

"CAMİNİN HAYATIMDAKİ YERİ"

Camiler Haftası vesilesiyle Bulgaristan Müslümanları Başmüftülüğü "Caminin Hayatımdaki Yeri" konulu serbest yazı, şiir ve resim yarışması düzenledi. Ülke genelinden yarışma ile ilgili 110 resim ile 26 yazı ve şiir gönderildi.

Eserleri değerlendrien iki jüri grubu şu sonuçlara vardı:

Resim yarışması:

6 – 13 yaş arası:

Birinci yer – Recep Birkov, 8 yaşında, Gornovo Birkova köyünden.

İkinci yer – Omar Karaosmanov, 13 yaşında, Vırbina köyünden.

Üçüncü yer – Zeliha Emin, 13 yaşında, Krepost köyünden.

14 – 18 yaş arası:

Birinci yer – Merve Ferad, 16 yaşında, Asenovgrat şehrinden.

İkinci yer – Sinem Süleyman, 15 yaşında, Zvezdel köyünden.

Üçüncü yer – Reneta Terzieva, 15 yaşında, Rudozem şehrinden.

Yazı ve Şiir Yarışması

6 – 13 yaş yaşarası

Birinci yer – Meryem Ardalieva, 10 yaşında, Sırnitsa kasabasından.

İkinci yerde – Kıdrie Kiselova, 12 yaşında, Ribnovo köyünden.

Üçüncü yerde – Rafie Sirakova, Ribnovo köyünden

14 – 18 yaş arası

Birinci yer – Fatme Avuşina, 15 yaşında, Ribnovo köyünden.

İkinci yerde – Manka Kiçikova, 16 yaşında, Draginovo köyünden.

Üçüncü yerde – İnas Raşid, 15 yaşında, Velingrad şehrinden.

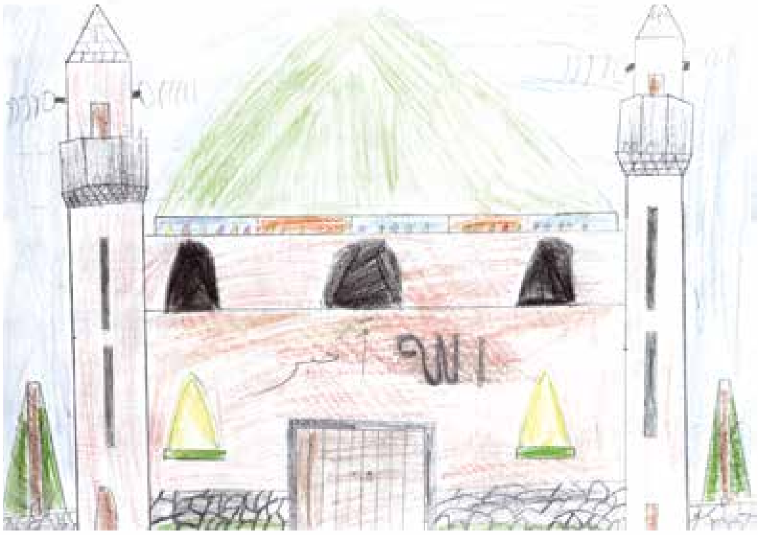

Muhammed Hatip, 10 y. - Sofya

18 – 25 yaş arası

Birinci yer – Fatme Kırpaç, 20 yaşında, Lıjnitsa köyünden.

İkinci yer – İsmiye İsmailova, 18 yaşında, Samokov şehrinden.

Üçüncü yer – Fatme İslam, 19 yaşında, Sırnitsa kasabasından.

Farklı kategorilerde yarışıp, derece elde edenler için dereceye girenler, sırasına göre birinciye 150 lv., ikinciye 100 lv. ve üçüncüye 50 lv. değerinde hediyeler kazandı.

Resim yarışmasına iştirak edenlere jüri, teşvik amaçlı 40'ar lv. değerinde ödül verdi. Teşvik ödülü kazananlar: Ayşe Koruciyska, 12 yaşında, Graşevo köyünden, Ayten Kyaniş, 12 yaşında, Sedefçe köyünden, Şemzie Delihuseva, 20 yaşında, Voykova lıka köyünden, Gülten Remziyeva, 19 yaşındaki, Bayaçevo köyünden.

Merve Muhammed Ferad, 16 y. - Asenovgrad

Ayşe Koruciyska, 12 y. - Graşevo

Ayten Kâniş, 12 y. - Sedefçe

Sinem Süleyman, 15 y. - Zvezdel

CAMİDEKİ YERİM

Cami biz Müslümanların ibadet ettiği yerdir. Orada biz namaz kılarız, dua okuruz.

Cami benim hayatımda önemli bir yerde duruyor, ama ne yazık ki, bizim üklemizde çoğu kimseler camiye gitmiyor. Yaz Kur'an kursu sayesinde bende de camiye gitme alışkanlığı oluştu. Bu yüzden camiye niye hoca dendiğini, hocanın ne yaptığını, neden camiye gidildiğini öğrendim.

Kur'an kursu vesiylesiyle Allahı ve sevgili Peygamberimizi tanımaktayım. Rabbimizin insanlara son mesajı olan Kur'ân-ı Kerim'i okumayı ve temel dini bilgileri öğrenmekteyim.

Camiye giderek Allahın evini daha yakından tanımaktayım. Başta söylediğim gibi pek çok kişi camiye gitmiyor. Keşke her bir Müslüman camiye gitse ve caminin güzelliğini görse... Ben o zaman çok mutlu olurdum.

Bu konuda en büyük görev annelerimize ve babalarımıza düşüyor. Annelerimiz ve babalaramız yaz aylarında bizi, yani çocuklarını sadece tatile değil, camiye de göndermeleri lâzım. Bu şekilde çocuklar dinimizi öğrenecek, Kur'an okumayı bilecek ve sadece okumayı değil anlamayı da öğremiş olacak. Böylece bizler dinimiz hakkında bilgiler edinmiş olacağız. Artık camilerimizde ezan sadece ileri yaşta kişilerce okunuyor, aslında çocuklara camiye gitme alışkanlığı kazandırılmalı ve ezanları okumaları için teşvik edilmeliler. Bu modern çağda Kur'ân kurslarında çocukların ilgisini daha çok çekecek aktiviteler yapılarak kursa katılım ve cami cemaatinin sayısı artırılmalıdır.

Velhasıl her bir Müslümanın camiye gitmesi lâzım. Bence cami, benim ve her Müslümanın hayatındaki önemli yerlerden biridir.

Sevil SEDATOVA

Fatma Bayraktar Karahan

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

Kar kızağında sıra kapma telâşı devam ediyordu. Mehmet, koşarak yokuşu tırmandı. Hemen arkasında amcasının oğlu Süleyman ve Ahmet vardı. Kışın kar yağdığında her yeri kar kapladığında çocukların en büyük eğlencesi kızakla kaymaktı. Öyle ahım şahım kızakları yoktu, ama tepeden aşağıya hızla kayarken yaşadıkları heyecan, coşku her şeye değerdi. Mehmet öne oturdu, arkasına Süleyman. Karşı dağlara baktı Mehmet.

Ne kadar yüksektiler ve ne çok kar vardı. Geçen sene nehir taşkınında yarılan tarlalarını doldurmak için ne çok toprağa ihtiyaçları olmuştu. Bu kocaman dağların karla kaplanması için ne çok kar yağmıştı. Böyle düşünüyordu Mehmet, bu arada kızak hareket etti. Ve gittikçe hızlandı hızlandı. Tepenin yamacına öyle hızla indi ki kızak, Mehmet bir yana Süleyman diğer yana fırlayıverdi. Çocuklardan güçlü bir kahkaha koparken sıradakiler kızağı kapma telaşıyla koşuştular. Mehmet bir süre daha karın üzerinde oturmaya, dağa ve bütün dağı kaplayan ve ince ince yağmaya devam eden kara bakmaya devam etti. Sad Suresi geldi aklına birden, okuduğu, ezberini hocasına dinletirken şaşırdığı için birkaç kez tekrar ettiği 18. ve 19. ayetlerdi bu. Ayette Allah; "Kendisiyle birlikte tesbih etsinler diye biz, ağları ve toplanıp gelen kuşları Davud'un emrine verdik. Onların her biri Allah'a önelmişlerdi." diyordu.

Dağlar, Allah'ı nasıl tesbih eder ki, diye düşündü Mehmet. Dedesi bir de-

fasında ona tesbih çekmenin anlamını açıklamış, “Allah’ın büyüklüğünü, en mükemmel olduğunu ve O’na şükrümüzü tekrar ediyoruz böylece” demişti. Mehmet, başını göğe çevirdi. İnce ince yağan kar taneleri yanaklarına, burnuna ve gözlerine geliyordu. Sanki kar da Allah’ı tesbih ediyor, indiği her yerde herkese Allah’ın büyüklüğünü anlatıyordu. Dağların tesbihi de böyle olmalı, dedi içinden. Hafızlığa başladı başlayalı gördüğü hayvanların tesbihi de böyleydi anlaşılan. Kimi verdiği o leziz sütüyle, kimi güzel ötüşü, kimi aklın alamayacağı şekilde farklı gözü, iğnesi, çıngırağı ile bir şeyi anlatıyor ve hatırlatıyordu aslında. Mehmet, Kur’an’ı okudukça bunları daha çok fark eder olmuştu. Dedesinin, ahırdaki hayvanları okşayışını, onları incitmemek için gösterdiği dikkati hatırladı ve anladı tüm varlıkların Allah’ı tesbih ettiğini.

Öyle sevindi ki. Dağlarla, kar taneleriyle, kuşlarla, ağaçlarla ve hatta yıldızlarla birlikte her şeyi yaratan Allah’ı ne çok sevdiğini haykırmak istedi. Sübhanâllah, Elhamdülillâh, Allahü Ekber tesbihi döküldü dilinden...

Derya YÖNEY

İLK GEMİYİ YAPAN PEYGAMBER: HZ. NUH (A.S.)

Ahmet, Ömer ve Serdar, bu sefer ilk gemiyi yapan peygamber, Hazreti Nuh (a.s.)'ın hayatında bir yolculuğa çıkacaklardı. Bu yolculuk için en çok heyecanlanan, gemilere çok düşkün olan Serdar'dı.

-İlk gemi mi? Bu çok ilginç! Peygamber gemiye mi binmiş? Gemiden mi seslenmiş insanlara? Nasıl duymuş onu herkes?...diye sıraladı sorularını. Onun bu heyecanına gülümsedi arkadaşları. „Peygamber sadece gemiye binmemiş Serdar, aynı zamanda gemiyi de kendisi yapmış! Ve gemiye yön veren aslında Allah'mış, çünkü her şey Allah'ın emriyle olmuş!" Anlatmaya devam etmiş Ömer:

„Hazreti Âdem ve Hazreti Havva'dan sonra, insanlar çoğalarak yeryüzünün her yerine yerleşmişlerdi. Aradan uzun yıllar geçmiş ve zamanla insanlar, Allah'a ibadet etmekten uzaklaşmış, doğru yoldan sapmışlardı. İşte, bu insanlara iyiyi ve doğruyu yeniden anlatması için Allah, Hz. Nuh peygamberi görevlendirdi. Hz. Nuh da kavmine,

her şeyin yaratıcısının Allah olduğunu, Allah'tan başka ibadet edilecek hiçbir varlık olmadığını anlattı; ancak kavmi, onu duymamak için kulaklarını tıkadı ve büyük bir kibirle ona hakaretler ederek, „Sen delisin!" dediler, hatta kavminin içinden kendini beğenmiş bir grup:

-Biz senden daha üstünüz, daha zenginiz, eğer bir peygamber gelecekse bizim gibi zengin ve asillerin arasından seçilmeliydi! diyerek onu küçümsediler.

Hazreti Nuh ise onlara: "...Ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım. Allah'tan başkasına ibadet ve kulluk etmeyin. Doğrusu ben sizin adınıza acı dolu bir günün azabından korkuyorum." diye seslendi. Her yeni günle beraber Hazreti Nuh, Allah'ın emirlerini bıkmadan usanmadan anlatmaya devam ediyor, ancak her seferinde bir engelle karşılaşıyordu. Kavminin niyeti inanmak değil, işi yokuşa sürerek peygambere tuzaklar kurmaktı. Ancak Hazreti Nuh korkmadan, her türlü eziyetlerine sabrederek merhametle tebliğine devam etti ama onlar, isyan etmekte ısrarcıydılar ve inananlara da ellerinden gelen işkenceyi yapıyorlardı.

Oysaki Allah her şeyi biliyor ve görüyordu, Nuh peygambere büyük bir gemi yapmasını emretti. Vahiy meleği Cebrail, geminin nasıl yapılacağını ayrıntılarıyla anlattı. Hazreti Nuh'un gemi yapmaya başlaması, kavmini çok şaşırtmıştı. Bu sefer yine alaycı bir tavırla:

- Şuna bak! Peygamberlik bitti, şimdi bir de marangozluğa mı merak saldın? Biz de seni aklı başında bir adam sanırdık! diyorlardı.

Hazreti Nuh onlara, yakında büyük bir tufan kopacağını ve her yeri sel alacağını anlattı. İnananlarla beraber bu gemiye bineceğini ve gemidekiler dışında kimsenin kurtulamayacağını söyleyerek onları son kez uyardı. Tek isteği ise, kavminin Allah'a iman ederek kurtuluşa ermesiydi. Nihayet geminin yapımı tamamlandığında, gemiye Allah'ın emrettiği gibi, inananları ve her hayvan cinsinden bir çifti bindirdi. Sonrasında, günlerce süren çok şiddetli yağmurlar yağmaya başladı, yerden ve gökten gelen sular her tarafı kapladı, nehirlerin suyu kabardıkça kabardı. Manzara korkunçtu! Sular yükseldikçe insanlar da „İmdaaat!" , „Kurtarın biziiii!" diye bağırıyor ve dağlara tırmanmaya çalışıyorlardı. Hz. Nuh'un bir oğlu da inanmayanlardandı. Dalgalarla boğuşan oğluna seslendi Hz. Nuh:

- Oğlum, gel! Allah'a iman et ve kurtulanlardan ol! Bir taraftan da, baba şefkatiyle ellerini açıp „Allah'ım, oğlumu kurtar!" diye dua ediyordu. Oğlu ise, inanmamakta ısrar ediyordu, sonunda aralarına dalgalar girdi ve Allah'a inanmayan bu topluluktan kurtulan olmadı.

Günler sonra Allah, gökyüzüne suyunu tutmasını, yeryüzüne de suyunu yutmasını emretti. Tufan bitmiş ve Nuh (a.s.)'ın gemisi Cudi Dağı'na oturmuştu. Yeryüzünde yeni bir dönem başlamıştı."

Ömer kıssayı bitirdiğinde, Serdar tüm merakını gidermiş olarak:

- Vay be! dedi. Hz. Nuh peygamber, kavminin kendisiyle alay etmesine, onu aşağılamalarına ve ölümle tehdit etmelerine ve inananlara acımasızca davranmalarına bile sabrederek, tebliğini merhametle sürdürmüş. Ama zafer, Allah'ın izniyle inananların olmuş ve onlar, Allah'a şükrederek, kalplerinde, imanın huzuruyla yaşamaya devam etmişler, dedi ve ekledi: Artık gemileri daha da çok seviyorum. Bundan sonra gemileri her gördüğümde Hz. Nuh'u ve kavmini hatırlayarak daha çok heyecanlanacak ve gemilere el sallayarak selam vereceğim...

Yazan- Çizen:
Hafsa Boynukalın

~Sorumluluk~ Panosu

Her zaman doğruyu söyle

Lütfen de ve teşekkür et

Çevreni temiz tut

Verdiğin sözü tut

adaletli ol

Saygılı ol

Kurallara uy

izin iste

Selam ver

Değer ver

Davete icabet et

HASTALARI ZİYARET ET

Arkadaşlarınla iyi geçin

Paylaş

Ödevlerini zamanında yap

Hapşırana Yerhamukâllah de !

Merhamet et

Temiz ol

her zaman gülümse :)

Çözmece

Hazırlayan:
Orhan Akcan

Bilmece

Yeter çektiğim!

Fotoğraf makinası

Geceleri fener, gündüzleri söner.

Yıldız

Bir sözdür ki şeytan kaçar, bir anahtardır, her kapıyı açar...

Bismillah

Minarede ses, ölümsüz nefes

Ezan

7 FARK

Fıkra

Ben yalan dünyayı kaldıramıyorken bir de sanal dünyayı çıkardılar.

Hocaya bir gün:
-Adam olmanın yolu nedir? diye sormuşlar.
Hoca şu cevabı vermiş:
-Bilenler söylerken, bilmeyenler can kulağıyla dinlemeli, bilmeyenler söylerken, susturmanın çaresine bakmalı!

Bir çocuk, 7 elmanın ikisi hariç hepsini yerse, kaç elma kalır?

İkisi hariç ise tabi ki 'iki' tane kalır.

Labirent

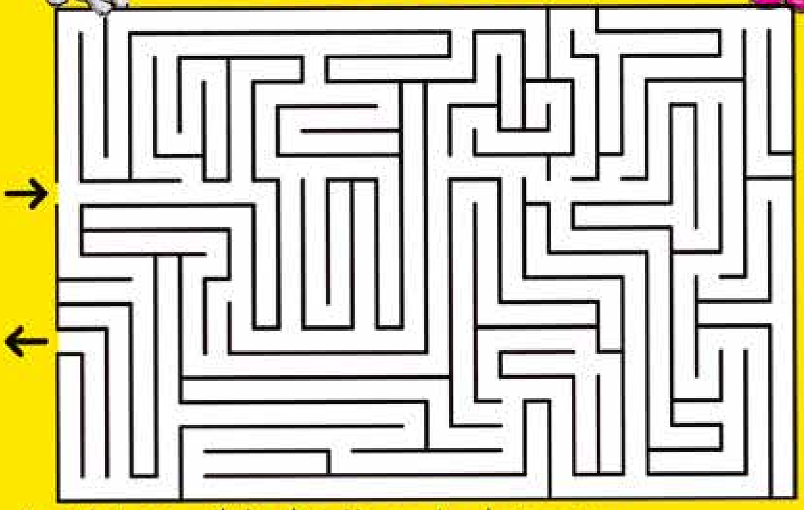

Ayşe'nin sevgili kedisi Mırnav'a ulaşmasına yardımcı olur musunuz?

Tekerleme

Çıktım erik dalına
Baktım tren yoluna
Üç atlı geliyor
Biri ağa, biri paşa.
Ortadaki Marko Paşa
Marko Paşa hasta
Çorbası tasta
Mendili ipek
İnadına mavi
Pek oyuna
başlamadan
Sayışalım tek tek.

ТАБЛО НА ОТГОВОРНОСТИТЕ

ВИНАГИ КАЗВАЙ ИСТИНАТА!

Казвай „моля“ и „благодаря“!

Изпълнявай обещанията си!

Бъди любезен!

ПАЗИ ЧИСТА ОКОЛНАТА СРЕДА!

Спазвай правилата!

Искай позволение! *Поздравявай!*

Оценявай добрините! Приемай поканите! Посещавай болните!

ОТНАСЯЙ СЕ ДОБРЕ С ПРИЯТЕЛИТЕ СИ!

Ако някой кихне, кажи му: „Йерхамукяллах!“
(Аллах да се смили над теб)!

СПОДЕЛЯЙ С ПРИЯТЕЛ!

Бъди милостив! Винаги бъди усмихнат!

10 РАЗЛИКИ

СУДОКУ

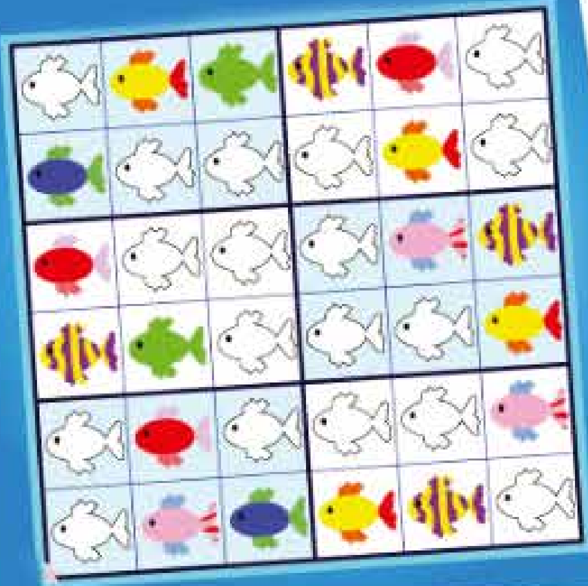

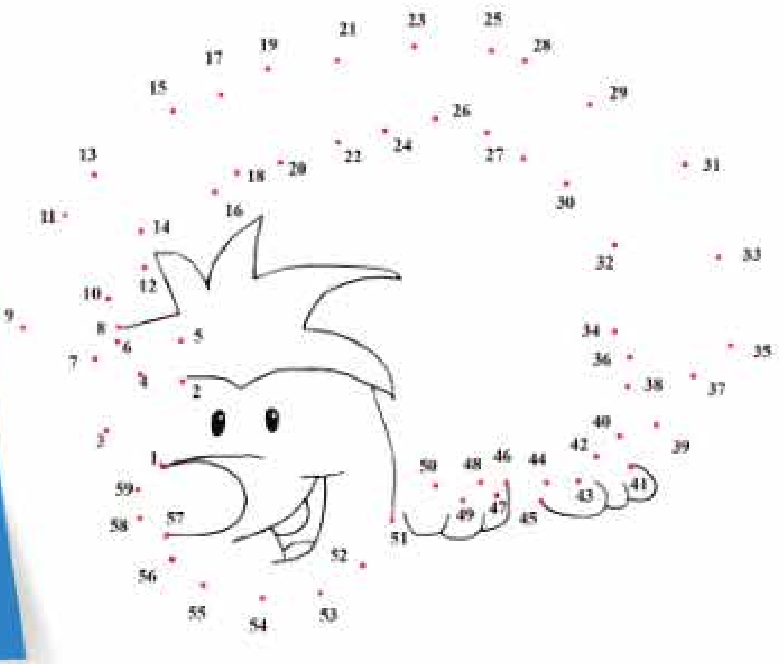

отново за истината и доброто, да ги напъти по правия път. Хазрети Нух им обяснил, че Аллах е Създателя на всичко и че няма друг бог, който да заслужава тяхното служене и ибадет, освен Него. Но хората, за да не чуват призива му, си запушвали ушите с ръце и високомерно се подигравали с него: „Ти си луд! Ти не си добре!“ Даже някои от тях казвали:

– Ние сме по-превъзходни от теб, защото сме по-богати и по-силни, и ако трябва да дойде пратеник, то би трябвало да бъде избран измежду нас, тъй като ние сме по-богати и благородни.

А Хазрети Нух им отговарял: „Аз съм за вас явен предупредител, за да не служите на друг освен на Аллах. Страхувам се за вас от мъчение в болезнения Ден“.

Всеки ден Нух (а.с.), усърдно и без да му омръзне, продължавал да им припомня заповедите на Аллах, но всеки път се срещал с различно препятствие. Народът му нямал намерение да повярва, напротив, хората започнали да го оспорват и изтезават. Нух не се уплашил и търпейки всичките им лошотии, продължил да ги призовава към правия път. Но те упорствали в своя бунт и неверие и продължили да измъчват вярващите по най-жесток начин.

Аллах Теаля знаел и виждал всичко, което се случва, и заповядал на Нух да започне построяването на голяма гемия. Джебраил – меляикето, което известявало откровението, го научило как да я направи. Това, че Нух започнал строежа на кораба на сушата, изненадало хората и те отново и още повече започнали да му се подиграват:

– Вижте го пък този. Изостави пейгамберлъка и сега се захвана с дърводелство... А ние го смятахме за умен човек!

Нух им разказал, че скоро ще настъпи страшен потоп и навсякъде ще бъде залято с вода. Тогава освен вярващите, които ще се качат на тази гемия, никой друг няма да бъде спасен от потопа. Единственото му желание било народът му да повярва в Аллах и да се спаси.

Когато гемията вече била готова, Нух качил на нея всички вярващи и по един чифт от всички видове животни. След това започнали да валят поройни дъждове, които продължили дни наред. Водите, които се изсипвали от небето и извирали от земята, започнали да потопяват всичко наоколо. Нивото на водата постепенно се покачвало. Гледката била ужасяваща! Водите се надигали, а хората крещели: „Помоооооощ!“, „Спасете нииии!“ и тичали към близките планини и възвишения с надежда да се спасят. Един от синовете на Нух също бил сред неверниците. Когато го видял да се бори сред буйните вълни, Нух не издържал и се провикнал:

– О, сине! Повярвай в Аллах и бъди от спасените!

Заедно с това разтворил ръцете си и отправил с бащина милост дуа към Аллах Теаля: „О, Аллах, спаси сина ми!“ – помолил се той.

Но синът му упорствал в неверието. Накрая между тях преминала огромна вълна и никой вече не бил в състояние да спаси невярващите в Аллах.

Известно време след това Аллах Теаля заповядал на небето да спре дъжда и на земята – да погълне водата. Потопът свършил, гемията на Нух заседнала на най-високия връх на планината Джуди и на земята започнал нов период...

Когато Омер завърши своя разказ, Сердар, вече задоволил любопитството си, каза:

– Брех! Пратеникът Нух въпреки всички подигравки на своя народ, въпреки униженията и заплахите на хората, че ще го убият, е проявил търпение и е продължил милосърдно да ги призовава към истината. Но в крайна сметка, с позволението на Аллах, победата била за вярващите, те благодарили на Аллах и със смирение в сърцата си продължили да живеят в мир. – И продължи: – Вече много повече обичам корабите. Отсега нататък винаги когато видя кораб, с трепет ще си спомням за Нух (а.с.) и махайки с ръка, ще го поздравявам със селям...

Деря ЙОНЕЙ

ПЕЙГАМБЕРЪТ, ПОСТРОИЛ ПЪРВИЯ КОРАБ
ХЗ. НУХ (А.С.)

Този път Ахмед, Омер и Сердар решиха да тръгнат по следите на пратеника Нух (а.с.), който е първият човек, построил гемия (кораб) на този свят. Най-развълнуван сред тях беше Сердар, защото той най-много обичаше корабите.

– Първият кораб ли? Това е много забавно! На кораба ли се е качил този пейгамбер? Оттам ли е призовал своя народ? Как са го чули всички?... – изреди той въпросите си.

А другарите му се усмихнаха на това негово вълнение:

– Не само че се е качил на гемията, но и той сам я е построил! Разбира се, нейната роля била определена от Самия Аллах, защото всичко това се е случило по Негова заповед! – каза Омер и продължи да разказва:

– След Хазрети Адем и Хавва хората се увеличили и се заселили по цялата земя. Минали много години, те се отклонили от правия път и изоставили дълга си да служат и да правят ибадет на Аллах. Ето на тази общност Аллах Теаля изпратил пратеника си Нух, за да им разкаже

Аллах?“ – помисли си Мехмед.

Един път дядо му му беше обяснил какво означава тесбих и беше споменал, че „така ние повтаряме признанието си за всемогъществото и съвършенството на Аллах и Му благодарим“. Мехмед обърна лицето си към небето. Малките снежинки падаха по бузите, носа и очите му. Като че ли и снегът прославяше Аллах с тесбих и разказваше навсякъде, където падне, за величието на Аллах. И някъде в себе си си каза: „Сигурно и тесбихът на планините е такъв“. А може би и прославянето от всички животни, които беше видял, откакто е започнал наизустяването на Корана. Някои от тях прославяха Аллах, като даваха вкусно мляко за децата, други – със сладкото си чуруликане, трети – по различни начини, които той в момента не можеше да си представи – с очите си, с жилите си, със звънканията си, всяко от тях всъщност ни разказваше и припомняше за нещо. След като започна да чете Корана, Мехмед все по-добре започна да ги забелязва. Спомни си как галеше животните в двора на дядо си, как внимаваше да не ги нарани и така разбра, че всички същества прославят Аллах с тесбих.

Толкова се зарадва, че изведнъж пожела да извика заедно с планините, със снежинките, с птиците, с дърветата и звездите, да изкаже обичта си към Аллах – Създателя на световете.

Субханяллах, Елхамдулиллях, Аллаху екбер... Това е тесбихът, който излезе от устата му...

Фатма Байрактар
КАРАХАН

ВСИЧКО НИ НАПОМНЯ ЗА НЕГО

Надпреварата за шейната продължаваше. Мехмед, тичайки, се изкачи връз трапа. Непосредствено зад него идваха чичовият му син Сюлейман и приятелят им Ахмед. През зимата, когато завали сняг и обгърне всичко, най-голямата забава за децата е пързалянето с шейна. Те нямаха кой знае колко хубава шейна, но все пак вълнението и възторгът, които преживяваха, спускайки се надолу по бърдото, бяха неописуеми. Мехмед седна отпред на шейната, а зад него – Сюлейман. Мехмед се загледа в отвъдните планини. Колко високи бяха те и колко много сняг имаше по тях! Колко много пръст им беше нужна, за да запълнят дупките, появили се в градините им при прилива на реката миналата година! Колко много сняг беше валял, докато покрие тези огромни планини! Това си мислеше Мехмед, когато усети, че шейната тръгна и полека-лека се засили надолу по наклона на хълма. Шейната се пързаляше толкова силно, че изведнъж Мехмед изхвръкна на едната ѝ страна, а Сюлейман – на другата. Децата гръмко се засмяха, а тези след тях се втурнаха, за да вземат шейната.

Мехмед продължи да седи върху снега и да наблюдава природата и снега, който беше покрил цялата планина и продължаваше да прашоли. Изведнъж си спомни за 18-и и 19-и айет от сура Сад, които беше повтарял няколко пъти пред учителя си заради многото грешки, които допускаше в тях при наизустяването им. В тези айети Аллах Теаля повеляваше: „Накарахме Ние планините да прославят с него [Давуд] вечер и в зори. И птиците насъбрани – всички му се подчиниха“.

„Планините как ли прославят

ДЖАМИЯТА – ВТОРИЯ ДОМ НА МЮСЮЛМАНИНА

При произнасяне на думата джамия в себе си усещаме топлота.

Това не е обикновена дума, тя е специално средство за доближаване до Аллах Теаля. Джамията е място за ибаадет, втория дом на мюсюлманина.

Това е място за печелене на саваб, за придобиване на нови знания и място, в което се чувстваш като в собствения си дом - защитен, спокоен и добър.

Освен, че е място за знания, тя е и място за наставления.

Джамията е убежище, където милостта на Аллах (с.т.) никога не свършва.

В джамията ние намираме утеха за сърцата си, решения за проблемите си и Неговото безкрайно опрощение, стига да протегнем високо ръце, да излеем душата си.

Когато Мухаммед (с.а.с.) прави хиджрета си от Мекка в Медина, първото нещо, което прави е изграждането на джамия, още преди да е построил дома си.

За една мюсюлманска общност най-важното нещо е в тяхното населено място да има джамия, където да се събираме, подкрепяме, наставляваме и обединяваме.

Най-хубаво е когато всички заедно се съберем и извършим молитвата си, заедно да четем Коран-и Керим.

Ние отдаваме своите сърца и почести на Всемогъщия, Всемилостивия Аллах.

Моя живот без джамия звучи невъзможен. Не мога да си представя да живея без Аллах (с.т.). Аллах да ни опази и дано винаги Аллах да бъде с нас! Иншаллах...

Когато вървя към джамията стъпка по стъпка напред, в главата ми се появява мисълта, че се доближавам все по-близо до Аллах Теаля. По този начин аз съм уверена в своите стъпки и крача право напред и искам да знам колкото се може повече за религията ни исляма, за Пратеника (с.а.с.) и Аллах Теаля.

Тръпката е безценна, когато слушаш езан, все едно се възнасяш и се доближаваш до дженнета.

Пейгамбера (с.а.с.) е казал, че има седем групи хора, които ще бъдат под сянката на Аллах, в деня, когато няма да има друга сянка, освен Неговата. Една от тези групи ще са хората, чиито сърца са привързани към джамиите.

В сюннета на Мухаммед (с.а.с.) има голямо насърчение към мъжете да се молят в джамиите. Наградата за това е огромна. Не само, че такъв човек става достоен за сянката на Аллах в съдния ден, но също и: „ С всяка една стъпка към джамията той е издиган с една степен и му се опрощава един грях.По време на намаза, меляикетата не престават да се молят за него, до тогава, докато той остане на мястото, си като казват: О, Аллах, благослови го. О, Аллах, смили се над него...”

Фатме Авушина-15г.
с. Рибново

Омар Селви Караосманов, 13 г. - с. Върбина

Ренета Терзиева, 15 г. - Рудозем

Зелиха Емин, 13 г. - Крепост

Джамията в моя живот

По повод Седмицата на джамиите Главно мюфтийство обяви конкурс за написване на есе, стихотворение и рисунка на тема „Джамията в моя живот“.

От цялата страна за конкурса бяха получени общо 110 рисунки, 26 есета и стихотворения.

За оценка на произведенията бе сформирано жури, което оцени материалите в следните категории:

РИСУНКИ

6 – 13-годишна възраст

Първото място спечели Реджеп Бирков от с. Горна Биркова, на 8 години.

Второ място - Омар Караосманов от с.Върбина, 13 години

Трето място - Зелиха Емин от с. Крепост, 13 години.

14 -18-годишна възраст

Първо място - Мерве Ферад, Асеновград, 16 години.

Второ място - Синем Сюлейман, с.Звездел, 15 години.

Трето място - Ренета Терзиева, гр.Рудозем, 15 години.

ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРБИ

- есета, стихотворения

6–13-годишна възраст

Първо място - Мерйем Ардалиева, гр.Сърница, 10 години

Второ място – Кърдие Киселова, с.Рибново, 12 години

Трето място - Рафие Сиракова, с. Рибново

14-18-годишна възраст

Първо място - Фатме Авушина, 15 години – с. Рибново

Второ място – Манка Кичикова, 16 години, с. Драгиново

Трето място - Инас Рашид, 15 години, гр.Велинград.

18–25-годишна възраст

Първо място Фатме Кърпач на 20 години – с. Лъжница

Второ място – Исмие Исмаилова на 18 години – гр. Самоков

Трето място - Фатме Ислям на 19 години – гр. Сърница.

Победителите в различните категории са наградени с предметни награди на стойност 150 лева за първо място, 100 лева за второ място и 50 лева за трето място.

Поощрителни награди за рисунки в размер на 40 лв. се връчи на Айше Коруджийска от с. Грашево на 12 години, Айтен Кяниш от с. Седефче на 12 години, Шемзие Делихусева от с. Войкова лъка на 20 години, Гюлтен Ремзиева от с. Баячево на 19 години.

Хилял

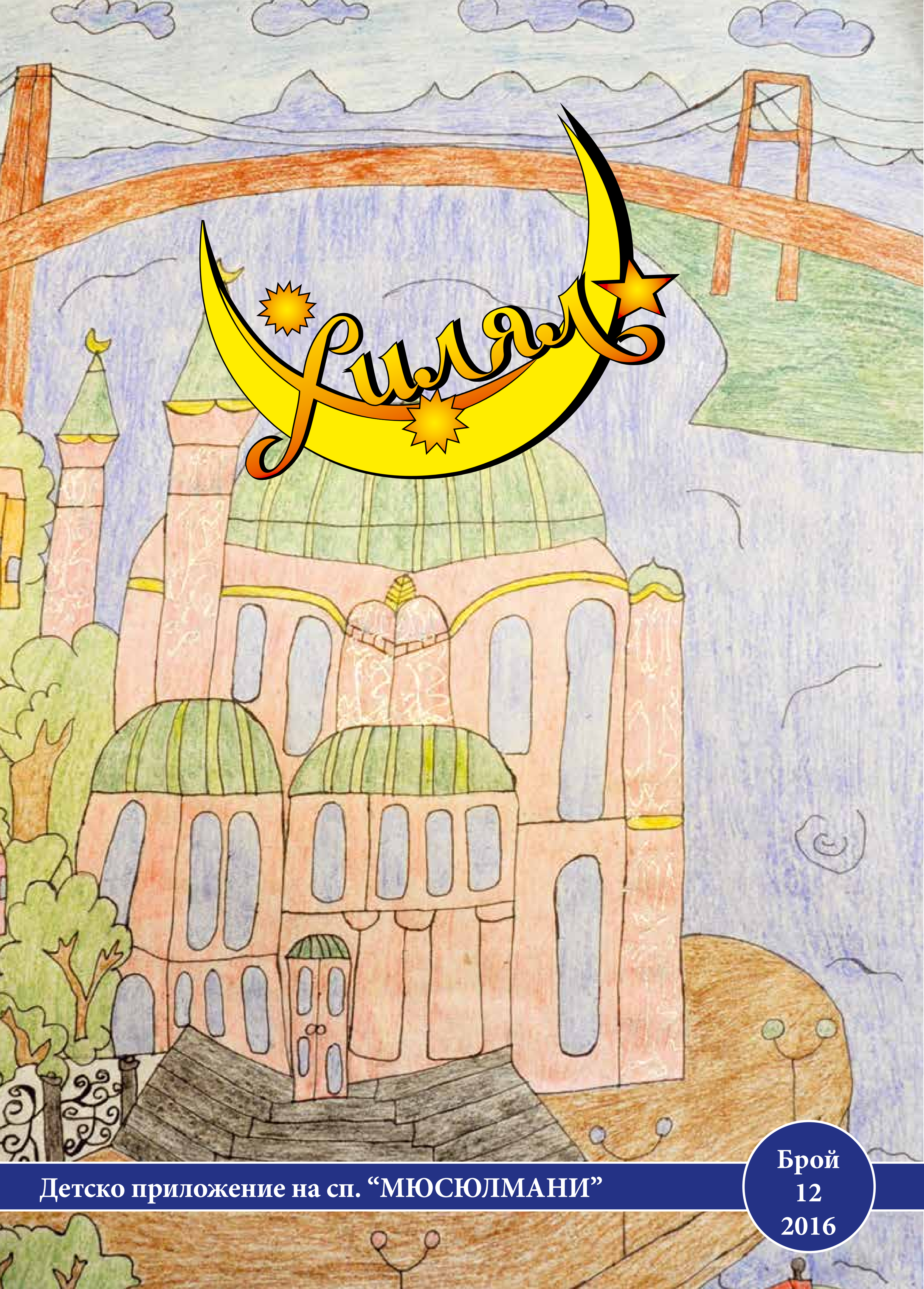

Детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой
12
2016